

Ступаючи втомлено, але впевнено, твердо й ставно...

Тетяна Власова

Ступаючи втомлено, але впевнено, твердо й ставно,
Андрій заходить у місто, якого могло не стати.
Світла тут не було давно — здається, з березня, може, з лютого.
Його зустрічає запекла земля і вітають запеклі люди.
Дивний день, коли радість змагається із тривогою.
Андрій повільно іде розпеченою дорогою
і подумки, один за одним, повторює позивні
тих, чийх кроків уже не буде на цій землі.
"Пацани, дивіться, я за вас підіймаю тут прапор —
може, ви десь там зверху побачите його раптом.
Маякніть тоді якось, що у вас там і як.
Пацани, ця перемога матиме ваше ім'я".
Попереду стільки всього, але ми на своєму місці.
Місто, за сьогодні — сьоме, обіймає Андрія міцно.
Прапор майоріє яскраво. Андрій думає: "Так отож".
Починає накрапати осінній дощ.